

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 2. Refutantur rationes quas pro se affert vitiosus pudor.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

g Iob. 3. 7.

uer sum nos iniustitiam nostram Domino dantes operam, quemadmodum ait Iob, vt g nox culpa nostrae sit solitaria, nec habeat comitem excusationem: sic enim facilius remittetur. Nam Dauid cum dixisset: *confitebor aduersum me iniustitiam meam*, subiunxit: *& tu remisisti impietatem peccati mei*. Est enim haec Dei natura & ingenium, vt se humiliantem exaltet; & se accusantem, dimittat; culpasque condonet, eas confitenti.

6.

In vitis Pa
trum.Damon red
dit ieremiam.h Psal 31 3
In . . Psalm
penitent.i Gen 8 20
in Psal. 31.Peccator ta
cet, & cla
mat.

Ex quo etiam intelligitur mali spiritus ingenium: qui Confessionem ob pudorem ex ea prouenientem, impedire conatur: quemadmodum reuelatum fuit cuidam ex Sanctis Patribus, consideranti, eum valde sollicitè per confessionalia discurrentem. quod scilicet pœnitentibus restitueret, quod abstulerat: abstulerat autem pudorem in occasione peccandi, vt expeditius & propensius peccarent: quem restituit eis tēpore Confessionis, vt culpam aliquam reticeant: siquidem vel vna lethali culpa, præ pudore non expressa, in causa est, cur & reliquæ maneat, & noua alia, sacrilegij scilicet accedat: eò quod non integram fecerunt Confessionem. quibus propterea competit illud Dauidis: *h quoniam tacui, inueterauerunt ossa mea, dum clamarem tota die*. Ille (ait S. Gregorius) tacet, & clamat, qui peccata quidem præterita per Confessionem non enunciat; & per cor impœnitens alia committit, quæ noui sunt clamores apud Deum, sicut i *clamor Sodomorum & Comorrhæorum ascendit ad Deum*, & noua supplicia petunt. Aliud (ait S. Augustinus) tacet, aliud clamat. Tacet in Confessione peccata, quæ manifestare oportuit; & clamat, adfertque excusationes, fictaque merita sua, quæ fuissent reticenda. Ex quo prouenit, vt ossa inueterascant, ac debilitentur: nam occultati peccati venenum penetrat cor, vitamque gratiæ consumit, donec vigorem & fortitudinem illi auferat ad omne bonum: eò quod eius morbus, quamdiu tacet, fit incurabilis. Et quamuis tota die clamet ad Deum orationibus; cilicijs, ieiunijs, & alijs pœnitentijs: nunquam exaudietur. quia, qui reticet peccatum, non clamat, quemadmodum oportet: sicut dictum est. Sed ego, DEVS meus, statuo, in Confessione meas culpas manifestare: tacere verò excusationes; exaggerare mea peccata, & occultare bona opera: sciēs, te, ob gloriam tui nominis, mihi remissurum, si peccatum meum magnum esse confitebor.

§. 2. Refutantur rationes, quas pro se affert vitiosus pudor.

EX ijs quæ diximus, facile erit rationes illas dissoluere, quibus perniciosa verecundia vitur, ad prætextum aliquem suo silentio inducendum. Aliquando enim ait, esse necessarium, a bonum nomen conseruare: siquidem est melius, quam diuitiæ multæ. quamuis enim Confessarius iose secretum tēruare teneatur: magni tamen faciendæ est iactura

bonæ

bona opinionis apud illum: præcipue si sit vir grauis. Aliquando etiam fingit, vtrumquemque teneri, non præbere malum exemplum aut scandalizare ipsum Confessarium. Et quemadmodum Martha, quamuis fratris sui Lazari vitam desideraret: quando tamen CHRISTVS iussit, *tolli lapidem ab spelunca*, in qua illa iacebat, vt eum resuscitaret: illa conata est impedire, *dicens: iam fœtor: quatuordecim dies enim*. Ita caro nostra resistere conatur manifestationi peccati secreti, sub specie & prætextu, quod amittere spiritus bonam opinionem: & emittet fœtorē & infamiā mali exempli, quod ipsum Confessarium audientē offendet. Sed satis apparet, quantus hic sit error, ex responsione Christi Domini ad Marthā: quam reprehendit ob ea, quæ proponebat: decreuerat enim ipse, non resuscitare defunctum, nisi detectum, & spelunca patente; etiam si aliquid fœtoris exhalaret: cum enim statim esset viuus ex sepulchro proditurus; statim etiam fœtor ille ex putredine euanesceret. Eo factō, mystice nobis significans, se non resuscitaturum peccatorē pœnitentē, nisi simul statuatur se manifestare, & apud Sacerdotē culpas suas aperire. non attendens ad fœtorē ex eis exhalantem. ad eum est enim humilis Confessionis odor suavis, vt culpæ fœtorem dissipet; & ipso ad nouam vitam resurgente, præteritæ fœtor euanescat. Vt hoc idē significaret, voluit Christus Dominus N. in die suæ passiois *aperiri sepulchra, & monumenta* Sanctorū, qui essent in resurrectione communi ad vitam resurrecturi: nam nullum resurrecturum, qui clausus semper manere voluerit, & suo monumento tectus. Maiorem etiā affert admirationē: quod, cum multa miracula erga absentes infirmos edidisset: (nam & d *Reguli filium*, & e *Centurionis puerum* absentes sanauit nullū tamen resuscitare voluerit, nisi præsens esset, & ipsum mortuū videret. Nam quādo *Lairus* ille *Archisynagogus* petiit ab eo, vt *filiam iam defunctam* vitæ restitueret, non illum reprehendit, quod paruam fidem haberet: sed secutus eum, intrauit in locum, vbi iacebat defuncta, & ipso tenente eius manum surrexit puella. Et quamuis *Elifæus* olim tentauit defunctum puerum absentem resuscitare, mittens *Giezi puerum suum*, qui ipsius baculum defuncto super imponeret: id tamen non successit pro voto, donec ipse met eum venit, suisq; oculis puerum defunctū vidit. Quod factum etiā significat, spiritualem resurrectionem, quam Dei ministri per Sacramentum pœnitentiæ tribuunt, non fieri, quando pœnitēs à Sacerdote abest; sed cum præsens tolerat pudorem: & cōfusionem ex eo, quod ipsemet coram Sacerdote suas milerias aperiat, se ipsum accusans; & ostendens desiderium ab eis emergendi, & resuscitandi. Ideoq; Christus D.N. cōstituit, formam absolutionis his verbis: *Ego te absoluo*, proferendam esse à Sacerdote, quasi digito pœnitentem præsentem indicante, & eius accusationem ac testimonium audiente suæ pœnitudinis, & emendationis desiderij.

Rr 2

Hinc

b Ioan. 1. 39.

Confessio
peccati scie-
ntiam dissi-
pat.

c Mat. 27. 52.

d Ioan. 4. 50.
e Mat. 8. 31.f Mat. 9.
18. 25.g Marc. 5. 2.
41.h 4 Reg. 4.
31.Absolutio
est presentis.Clemens 8.
declarauit
absolutionēin absentem
nullius esse

nom nri

de Suarez
Tom. 4 in 3
part. disp. 19

*Mutans cō-
fessarium
incipit eade-
re.*

*Hypocrita
est*

*valde uni,
quam nulli.*

*Excusatio-
nes case.*

HINC accipit humanus pudor occasionem alios modos adinueniendi, quibus peccata sua occultet, & pudorem illum euadat: omisso enim Confessario, Medico sibi noto, prudente ac perito, cui vtiliter consueuerat confiteri: accedit ignotum aliquem, apud quem non tantam suae opinionis iacturam faciat: etiamsi minorem ex ea Confessione fructum percipiat. Hoc enim etsi possit absque culpa fieri, indicium tamen est timidi & abiecti animi: & qui propè sit, vt hosti se dedat, qui in huiusmodi occasionibus non dormit: & quemadmodum primam hanc victoriam ab eo obtinet, sperat se etiam secundam obtenturum: augendo scilicet metum, ex pugna, & conflictu fugienti. estque genus quoddam pernitiōse hypocrisis, leuiora peccata ordinario Confessario aperire; & pro grauioribus alium quærere. nam ratio ipsa & prudentia suadet, ad grauiorem morbum quærendum esse medicum magis notum, ac peritum, & expertum. Valdeque procul distat à Christiana humilitate, qui ex Confessione, ad mundanam superbiam destruendam instituta, honorem quærere velit; & qui inaniter bonam opinionem quærat apud Confessarios, qui ipsius animam curare debent ac dirigere: tantumque abest, vt perfectionem consequatur, vt neque Christianum honorem obtineat, qui in virtute, eiusque fundamento, humilitate scilicet, fundatur: cuius gloria, vt in aperta culpæ Confessione valde elucet; ita obscuratur, si illa taceatur aut occultetur. Non est quidem negandum in aliquibus casibus expedire, Confessarium mutare: nam cum semper minus malum sit eligendum, si pudor te constitueret in periculo peccatum aliquod huic Confessario occultandi; melius est, alium quærere, cui sine tali impedimento liberius illud aperias.

EVENTIRE denique nonnunquam solet, vt postquam pœnitens sua peccata aperuit, Confessarius verò ea reprehendit: prodeat verecundia, vt se, excusationibus mille adhibitis, defendat, facilius siquidem hostis hic vincitur, cum spontè pœnitens culpam suam manifestat, quàm si alterius audiat reprehensionem. Sed de hoc puncto, quod maximi momenti est, proprius instituetur sermo, cum agemus de ratione has reprehensiones excipiendi, & sustinendi.

(* *)